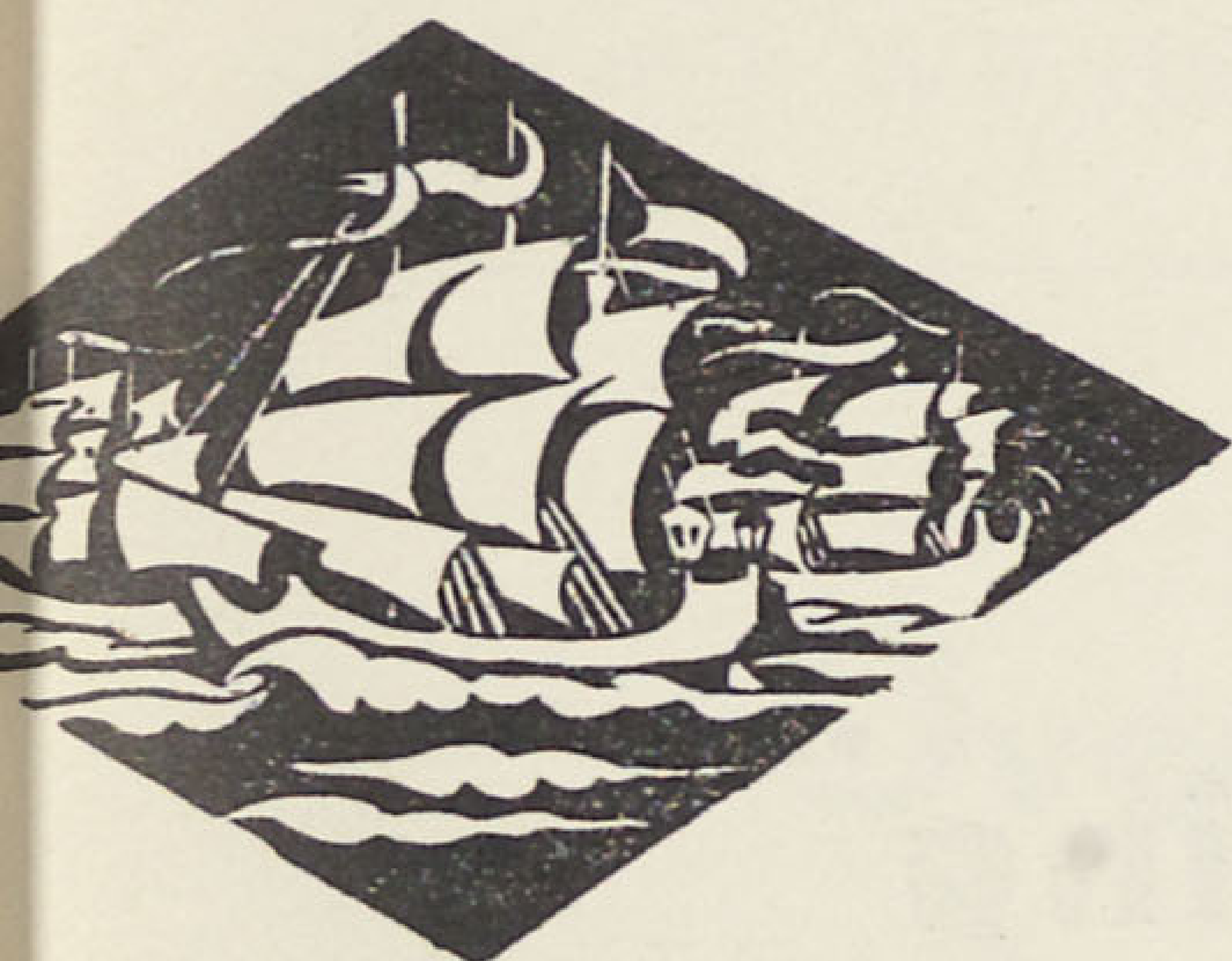
2e JAARGANG No. 3 15 SEPT. 1937

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

SECRETARIAAT: MALIEBAAN 35, UTRECHT.
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
ABONNEMENT: ƒ 1.50 PER JAAR (ƒ 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Werkelooze in den Zomer (1935)

Het leege leven staart met starre oogen
Mij troostloos aan ; de dagen lengen, loom
En door geen blijden glans verlicht, den droom
Die tot mij komt in bangen nacht getogen.

In groene velden lacht de zomer blij,
't Is al wat leeft vol helderen klank en kleur,
Uit malsche weiden stijgt een zoete geur,
Maar geur noch kleur noch klank dringt door tot mij !

Van waar de zonne oppermachtig schijnt,
Ben ik gevlucht, mijn handen voor mijn oogen,
Omdat die weelde m'in mijn armoe pijnt.

Zoo ga ik door dit leven voort, gebogen
Gelijk een plant die dorstende verkwijnt,
En voel in iederen lach een bitt're logen.

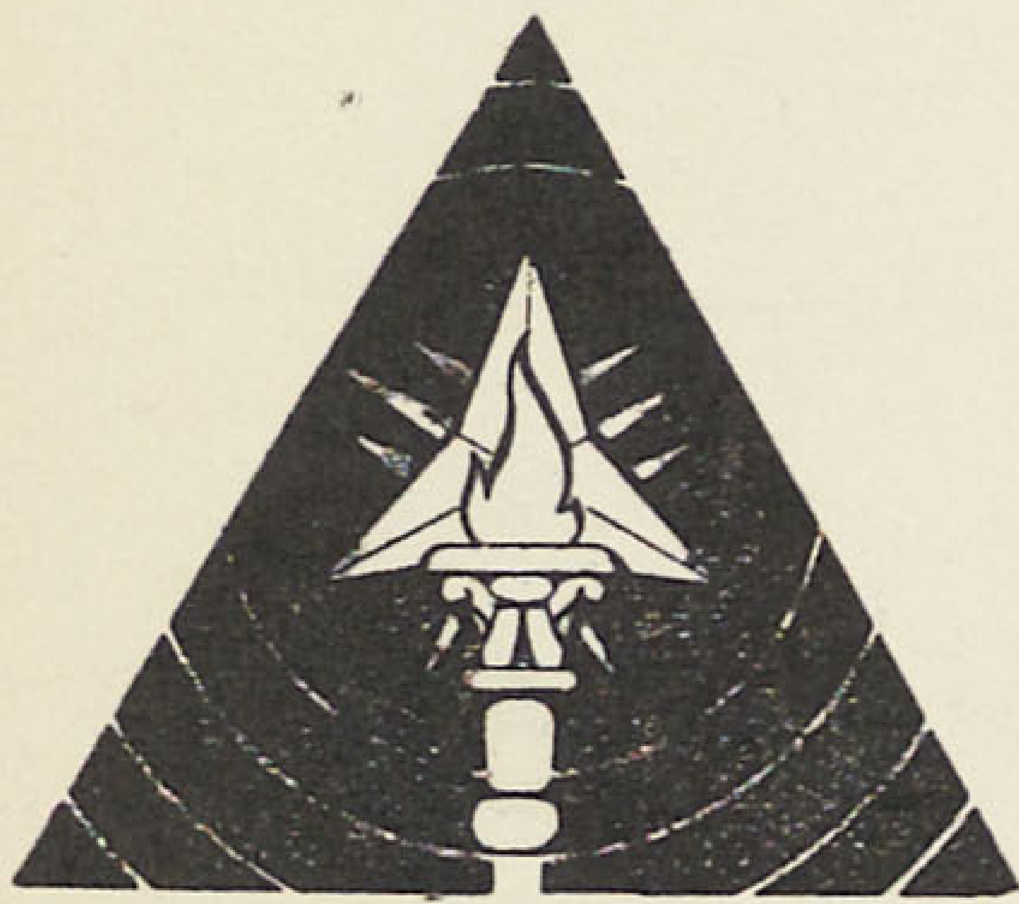
Zomer in den Werkelooze (1937)

Wat in mij lag, verborgen vele jaren,
Als in den akker 't niet ontsproten zaad,
Is thans gerijpt ; en, Goddank, niet te laat,
Staat 't veld van mijne ziel met volle aren.

Het leek alsof de grond bedorven was
Voor goed : verzuurd, verwaarloosd, uitgeput ;
Laat ploeg en eg maar thuis-het heeft geen nut,
Hier wil slechts groeien onkruid en arm gras......

Na lange droogte, als een milde regen,
Die stil bevrucht het uitgedorde land,
Kwam hooger weten in mij als een zegen :

Niet staat de enk'ling los van volk en land,
Maar over moeilijk pad en zware wegen
Trekt gansch één volk, geleid met vaste hand !

„Het Kamp der Bezinning"

Lunteren, 23-28 Oogstmaand 1937.

Wij stonden op den Goudsberg, honderd mannen van Nederlandschen stam. Boven onze hoofden trilden de sterren, onder onze voeten was de oude, trouwe, goede Veluwsche grond.
En in en om ons ruischten de eeuwen, en de wiekslag van den Tijd ging om onze slapen.

Hier hoorden ja, - door bezielend woord uitgebeeld - hier zagen wij de geslachten die ons voorgegaan zijn : wij hoorden de dreunende voetstappen onzer vaderen, die hier leefden, streden, stierven : wij hoorden de barensklachten van duizenden moeders en de eerste kreten harer jonggeborenen : wij zagen een nimmeruitstervende jeugd optrekken, daadbereid en stervensmoedig : wij zagen een VOLK, door God geschapen naar ZIJN plan......

En als door millioenen onzichtbare banden - banden van bloed, strijd, leven en dood, voelden wij ons één met hen die gingen, en met hen, die uit ons gekomen zijn en komen zullen - één van bloed, één van taak één van wil.

Ieder onzer leeft als het ware in dat deel van een zandlooper, waar het zand, komend uit het verleden stroomt naar het toekomstige.

En zooals in dat nauwste deel van den zandlooper alle zanddeelen samenkomen, vóór zij uitwaaieren naar beneden - zoo komen in ons alle draden uit het verleden samen, zoo zijn wij, ieder onzer, de vergaderplaats van al wat onze voorouders nalieten, en tevens zijn wij de dragers van de kiemen voor de uit ons komende, zich waaiersgewijze uitspreidende geslachten.

En ziet, deze nauw-uit-te spreken, deze welhaast-niet te denken gedachten hingen als een lichtende nevel boven onze hoofden en vermengden zich met den glans der eeuwige sterrebeelden boven ons.

Wij voelden ons opgenomen in de volksgemeenschap - die van verleden, heden en toekomst - wij voelden iedere vezel van ons lijf als gebonden aan den grond, waarop ons ras zijn scheppingstaak beleefde, en wij voelden iedere druppel van ons bloed stuwen naar de toekomst, waavan **wij** de dragers zijn, wij, de jeugd van een volk dat herboren is, van een ras, dat in de eeuwen wortelt en in de eeuwen zijn jonge loten uitzendt.

En in en bij en door dit alles beleefden wij het Hoogste en Heiligste Mysterie: GOD, MET ZIJN GEEST LEVEND, LEVEND, BRANDEND, DRINGEND IN ONS, ZIJN SCHEPSELEN!

De eeuwen ruischten, de wiekslag van den Tijd ging over ons - GOD ZIJ GELOOFD, WIJ HEBBEN ZIJNEN WIL VERSTAAN.........

Over het Leidend Beginsel en het programma

IV. ....is noodig.....

Tusschen het in het eerste gedeelte van het Leidend Beginsel uitgedrukte **doel** der N. S B. en de opsomming in het tweede gedeelte van de voorwaarden, welke vervuld moeten worden om dat doel te bereiken, staan twee woorden: is noodig. Het is goed om ook aan deze schijnbaar eenvoudige en klare uitdrukking eens eenige aandacht te besteden; de practijk heeft uitgewezen, dat zelfs die woorden, welke toch feitelijk voor tweeërlei uitlegging niet vatbaar zijn, desondanks vaak worden misverstaan.

De verburgerlijking van den Nederlandschen geest, — een onderwerp, waarop wij binnen kort nader hopen in te kunnen gaan, — heeft er sterk toe bijgedragen ook aan de wijze, waarop wij woorden gebruiken, aan de beteekenis welke wij aan woorden toekennen, een tweeslachtig karakter te geven. Wij bedoelen niet, dat een bepaald woord in den loop der historie van beteekenis veranderd is, zoodat het thans iets anders aanduidt, dan er vroeger mee bedoeld werd. Neen, het gaat hier om de eigenaardige wijze, waarop een bepaalde uitdrukking gebezigd wordt, terwijl er feitelijk iets anders wordt bedoeld; en dat wel, en dat is juist het merkwaardige van het geval, met volkomen, zij het ook niet uitdrukkelijk geuite, medeweten en instemming van den toehoorder. Een typisch voorbeeld van een dergelijke tweeslachtigheid is juist te vinden in deze beide woorden uit het Leidend Beginsel: is noodig:

Men zou zeggen: wanneer beweerd wordt, dat het **noodig is,** dat

een bepaalde voorwaarde wordt vervuld om tot een zeker doel te geraken, dan moet het besef toch aanwezig zijn, dat het vervullen van die voorwaarde onherroepelijk beslissend is voor het bereiken van het gestelde doel, in dien zin :

a. dat het doel alléén kan bereikt worden, als aan de voorwaarde voldaan is ;

b. dat, indien aan de voorwaarde **niet** voldaan wordt, het bereiken van het doel uitgesloten is.

In vele gevallen heeft echter het gebruik van de woorden : „is noodig" niet die beteekenis van het onvoorwaardelijke. Men zegt wel : „het is noodig dat dit of dat gebeurt", maar men bedoelt echter : „het ware wenschelijk". Zoo vat ook degeen, tot wie deze woorden gesproken worden, hunne beteekenis op ; de toehoorder, wetend, dat hij eigenlijk overvraagd wordt, doet een tegenbod, en zoo komt eindelijk een compromis tot stand. Het is de geest van kooper en verkooper op de markt : als de kooper vijfhonderd gulden wil betalen, begint hij met tweehonderdvijftig te bieden ; wil de verkooper vijfhonderd gulden ontvangen, dan begint hij met zevenhonderdvijftig te vragen.

Dat het doorwerken van deze „markt-mentaliteit" in de wijze waarop wij de taal gebruiken, weinig geschikt is om den eerbied voor de taal (en voor de taalgebruikers onderling !) te verhoogen, behoeft wel geen betoog. Wie herinnert zich niet het beroemde minimum van het vlootplan-Deckers, dat, hoewel op zich zelf ook al een compromis zijnde, toch weer tot half-minimum werd teruggebracht. Wat te denken van een stelsel, dat zegt : om onze onafhankelijkheid hier en in Indië te bewaren is noodig als minimum een zus en zoo samengestelde vloot ; en er dan genoegen meeneemt, dat dat minimum gehalveerd wordt.

En zoo komen de leuzen en holle woorden in de wereld ; zoo wordt onze taal ontkracht en tot een zinledige woordenstapeling gemaakt. Zoo weten we op den duur niet meer, waar we ons aan te houden hebben en gaan praten zonder eind. Zoo krijgt de uitdrukking beteekenis, dat woorden bestemd zijn om gedachten te verbergen ; zoo krijgt de slimme wetsuitlegger zijn kans.

Als in het Leidend Beginsel staat : „Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een Volk **is noodig:** dan kan er met niet genoeg nadrukkelijkheid op gewezen worden, dat dit „is noodig" in geen enkel opzicht de beteekenis kan hebben van : „is wenschelijk".

Zoolang als aan de voorwaarden van het Leidend Beginsel niet voldaan is, kan er geen sprake van zijn, dat inderdaad het zedelijk en lichamelijk welzijn van een volk nagestreefd, laat staan bereikt kan worden. De vervulling van die voorwaarden staat voorop ; zij is primair. En daarom is het onmogelijk, dat het bestaande stelsel in werkelijkheid verbetering kan brengen, ook al neemt het maatregelen, welke gedeeltelijk aan ons Programma ontleend zijn.

Want minder belangrijk dan de aard van die maatregelen is de geest, waaruit, en de wijze waarop die maatregelen toegepast worden. „Werkverschafing" in den tegenwoordigen vorm heeft geen zin, zoolang als aan den **Arbeid** niet de hem toekomende plaats in onze volksgemeenschap is toegekend. Collectieve Arbeidsovereenkomsten zullen weinig baten, zoolang het begrip niet doordringt, dat werkgevers en werkne-

mers gemeenschappelijk hebben te arbeiden aan de voorziening in de behoeften van onze volkshuishouding. Uitbreiding en versterking van leger en vloot zullen hun doel missen, zoolang het volk de plichten der landsverdediging als een opgelegde last blijft zien en haar niet gaat erkennen als een door hoogere ordening gegeven recht. Vaderlandsliefde zal weinig te beteekenen hebben zoolang als het voor een groot deel van ons volk een door de omstandigheden voorgeschreven modeverschijnsel is, dat aan sommige navolgers een ridderorde oplevert.

Het nationaal socialisme is niet tevreden met een half-minimum. Het eischt de volledige, onvoorwaardelijke vervulling van de voorwaarden uit het Leidend Beginsel. Is er eenmaal een krachtig Staatsbestuur, heerscht er eenmaal tucht en orde, hééft de natie eenmaal haar zelfrespect teruggevonden, bestáát er eenmaal solidariteit van alle bevolkingsgroepen, gáát eenmaal het algemeen belang boven elk ander belang, eerst dan, maar éérst dan alléén, zal het mogelijk zijn de maatregelen te beramen en door te voeren, welke zullen leiden tot het zedelijk en lichamelijk welzijn van het volk.

Brieven aan een Zoeker

Vriend !

Wonderlijke sprongen maak je toch in je antwoorden op mijn brieven. Inplaats van dieper op de dingen in te gaan, laat je dikwijls heel den inhoud van een brief zoo zonder meer liggen, grijp je je vast aan een enkel woord, en begin je daarover een betoog op te zetten. Dat heb je gemeen met zooveel tegenstanders van het nationaal-socialisme. De groote waarden er van laat men volstrekt onbesproken en als bestrijding gebruikt men een gebeurtenis die ergens in het buitenland plaats greep of een zin of een woord dat òf wellicht onvoorzichtig gebruikt is, òf volkomen verkeerd wordt uitgelegd. Vindt jij nuzelf zulke „afleidingsmanoeuvres" eervol ?

B.v. Uit mijn laatsten brief pik je uit het slot de woorden „volksche menschen". En begin je meteen een geweldig relaas op te hangen over „bloed en bodem". Zoo zonder meer verklaar je dat het begrip „volksche menschen" voortspruit of samenhangt met „bloed en bodem". En dan raas je verder over Rosenberg, onchristelijk, terug naar het heidendom enz enz. Je appelleert aan mijn christelijke geweten, en eigenlijk heb je tenslotte medelijden met mij die reeds zóóver is afgedwaald.

In één enkel opzicht heb je maar gelijk. En dat is waar je zegt dat „volksche menschen" samenhangen met „bloed en bodem".

En nu ga ik daarover niet een quasi-geleerd betoog ophangen. En Rosenberg's Mythus laat ik rustig in mijn boekenkast staan. Darré's

boek „Neuadel aus Blut und Boden" laat ik potdicht. Beschouw mijn antwoord als uit veel strijd en denken geboren aanvaarding van „keiharde werkelijkheid".

Die over „volksche menschen", over „bloed en bodem" slechts spreekt zooals men zalvend kan spreken over een zeer geliefd, oud thema, die moet er van afblijven. Evenmin is het geschikt als modeartikel voor een tijd waarin z.g. dictatoriale staten tot stand zijn gekomen. Je ziet, ik heb de gedachten-associatie onzer tegenstanders al aardig te pakken.

Sterker nog: die over „bloed en bodem" slechts meespreekt omdat in het nationaal-socialistische Duitschland het begrip sterk leeft, die is een laffe naprater. Alle eerbied, maar wij Nederlanders hebben dat voor ons zelf klaar te maken.

Slechts hij kan er over spreken voor wien het tot een levend, sterk bezit geworden is. Ik geloof ook, zooals ik het onlangs hoorde zeggen, dat nationaal-socialisme zonder aanvaarding van het begrip „bloed en bodem" geen nationaal-socialisme is. Of ik daarmede nu zoovele nationaal-socialisten niet opzij schuif? Geen sprake van, het is mijn rotsvaste overtuiging, dat ieder nationaal-socialist, die groeit naar het volledig begrip van de waarden van het natonaal-socialisme, dit nationaal-socialisme ook gronden zal gaan op „bloed en bodem". En ik noem dat nu niet meer een „begrip", want „begrip" klinkt vaag, maar ik noem het nu „levende werkelijkheid".
En al construeer ik het nu verder wellicht erg eenvoudig, dat kan mij alles niets schelen, als het jou maar duidelijk wordt dat een Nederlandsche nationaal-socialist in volle oprechtheid aan „bloed en bodem" hangen kan omdat heel zijn wezen als „volksch man" hem daartoe dringt en verplicht. Hij werd immers nationaal-socialist omdat intuïtief de volksche gedachte reeds lang zijn eigendom was. Iemand die meent nationaal-socialist te zijn, omdat hij een hekel heeft aan de „rooien", of omdat hij teleurgesteld is in zaken, of omdat het in Duitschland wel aardig ging, of omdat hij een van den hak-op-den-tak-springer is, die is geen nationaal-socialist. Slechts hij is nationaal-socialist die altijd, en altijd weer, zijn strijd voert voor, door en met het Volk!

Nu is een Volk geen toevalligheid. Niet maar een willekeurig saamgeraapt stel menschen dat toevallig op dezen plek grond terecht gekomen is en er nu maar in vredesnaam is blijven hangen. Buiten het volk om is er de Macht die dit volk in bepaalde banen leidde. Een volk en het leven van een volk is gesmeed in Gods smidse. De grenzen van het stuk grond waarop een volk leeft zijn afgebakend door een grooten Landmeter. Wanneer menschen deze grenzen uitwisschen of vervagen en als resultaat daarvan één volk leeft in **verschillende** Staten, dan hebben menschen verstoord wat Hoogere leiding eerder verordende. Dat leidt tot wanorde en strijd, tot de beruchte...... problemen. Denk b.v. aan de Vlamingen. En bedenk dan tevens dat, boven het klein-menschelijke uit, de orde van een volk goed gefundeerd was, maar menschen gingen knoeien...... dus problemen gingen groeien. Maar óók, die niet vasthoudt aan deze realiteit „volk" en spreekt van „internationale broederschap", die verloochent „eigen volk" en is in diepsten zin een „verrader van eigen volk".

„Het" kenmerk van een volk is zijn „bloed".
Ook alweer geen toevalligheid.

Deze levende stroom is de kracht die door een volk heengaat.
Die het „bloed" van een volk verloochent, verloochent het volk zelf.
God heeft ons als volk saamgebonden in het bloed.
Deze „saamgebondenheid" legt ons een ontzaggelijke verantoordelijkheid op.
Ook deze: dat wij ons bloed rein te houden hebben.
Vooral is **onze** verantwoordelijkheid zoo groot, omdat het God behaagd heeft ons deel te doen zijn van een ras dat in vele opzichten hoog uitsteekt boven sommige andere rassen. Dit is geen rasvergoding, noch minachtend neerzien op andere rassen; het is de eenvoudige, rustige aanvaarding van Gods wil en bedoeling.
Maar ook is het ons een eer tot dit ras te mogen behooren. Het Noordras. Een eer die we met alles wat in ons is, zullen hebben te verdedigen en te handhaven. Een eer die ons zeer speciaal doet letten op een ons vijandig ras dat door zijn intrigeerend-opposanten geest te lang reeds infecteerend werkt op het Noordras. Ook in ons eigen volk.

Ja maar, hoor ik je tegenwerpen, je redeneering gaat niet op. Er zijn toch honderdduizenden van dit ras, die behooren tot het Nederlandsche volk.

Maar alweer moet ik je tegenspreken. In de gegeven omstandigheden hebben deze lieden inderdaad **het uiterlijk recht zich Nederlandsch Staatsburger** te noemen. B.v. ook Dr. Mannheimer.

Maar dat doet ze **innerlijk** nog geen deel uitmaken van **ons volk dat door God in het bloed saamgebonden is.** Integendeel, voortdurend weer stoot ik op hun **volksvreemdheid,** ja dikwijls op **volksvijandigheid.** Terwijl ze overigens tot de meest **legale democratische** pijlers van den **Staat** gerekend worden.

De bloedstroom van een volk is levend.
Ons „bloed" is oorzaak dat we geestelijk en cultureel bij elkaar behooren. Omdat we loten zijn van één stam. Dat geeft ons begrip voor elkaars nooden en behoeften. Dat doet ons „schoonheid" noemen wat werkelijk „schoon" is en doet onszelf intuïtief afwenden van een moraal, een kunst, een humanisme, een pacifisme die niet uit het wezen van ons „volk" opgroeiden; maar woekerplanten zijn op onzen volkschen akker.
Ons „bloed" bindt ons en geeft ons verantwoordelijkheid tegenover elkander. Doet ons brengen het offer voor elkander.
Dit is het mysterie van het bloed dat we, oppervlakkig vreemden zijnd, toch elkaar „eigen" zijn en dat „eigene" herkennen dikwijls uit den blik uit het oog, een handdruk, een woord, zóó, dat spontaan en hartelijk vaster de handen zich ineensluiten en je 't hoort: Kameraad! Kameraad!
En toch weer geen mysterie omdat we 't aanvaarden als liggend onder Gods Leiding en Bestel.
Waar de loten van één Stam, het volk, zich bewust worden hun gebondenheid in het bloed, daar ligt de akker van het nationaal-socialisme te rijpen. Het bloed immers is de verbinding tusschen het nationale en sociale: Eenheid—Offer—Recht.
En kom nu niet met de afgezaagde, niets zeggende tegenwerping: Ik erken dat alles, niet, hoe waar het ook moge klinken, want voor God

zijn alle menschen gelijk, God ziet niet op rassen.

Vriend. Geloof je 't in ernst ? Zou God niet zien op Zijn eigen werk ? Is het onderscheid in ras niet naar Zijn bestel en deel van Zijn scheppend vermogen ? Heeft Hij er niet Zijn heilige bedoeling mee ?

Ja, antwoordt je. En zoo is het ook. Maar dan heb ik **hier op aarde, temidden der menschen met deze concrete werkelijkheid** te rekenen. Wanneer ik daarmede niet reken schiet ik tekort in eerbied voor wat God wil. Wanneer vele Christenen dat niet begrijpen dan komt dat omdat zij zelf niet begrijpen, dat zij méér uitgaan van joodsche-wettische opvattingen dan van die van dat bevrijdende christelijk geloof.
En wat ná dit aardsche leven komt ? De vraag alweer gesteld in verband met bloed en ras. Wanneer God de sluitboomen voor de Eeuwigheid ophaalt, dan past ons menschen zwijgen. En wij gaan niet Gods werk als legkaart beschouwen die wij bepuzzelen willen, maar we laten het onvoorwaardelijk aan Hem over, omdat we weten dat het zóó goed is. Maar kortzichtige menschen zullen er voor op moeten passen dat ze aan dit menschelijk-aardsche leven een maatstaf aan gaan leggen van het Eeuwigheidsleven. Deze maatstaf past in onze handen niet.

Bloed en bodem !

Heidendom ?

Is het dan werkelijk zoo dat hij die zijn blik naar den bodem wendt, afleert „omhoog" te zien ?

O toppunt aller dwaasheden.

Is dan die bodem niet het allerschoonste geschenk dat God een volk gaf ? Is het niet alsof we Hem hooren zeggen: Gij, Volk, moet leven. Zie, hier is uw grond. Grond die vruchtbaar is. Waar ge uw voedsel vinden kunt. Grond die onvruchtbaar is (Want God laat voor ons menschen altijd wat te werken over). Dien grond zult gij vruchtbaar gaan maken. Uw bodem, uw eigen bodem, ontvangt ge uit Mijn Hand.

Heidendom ?

Eeren wij den boerenstand zoo omdat wij er zieltjes onder willen winnen ?

Vriend, de oogen zullen je zijn opengegaan.

Wij eeren de boeren omdat zij de rentmeesters zijn, die Gods akkers, onzen bodem, mogen bewerken.

Wij eeren ze, omdat zij de menschen zijn die in hun werk het meeste contact hebben met den Eeuwige.

Wij eeren ze, omdat zij het best bidden kunnen : „Onze Vader. Geef ons heden ons dagelijksch brood."

Wij eeren ze, omdat zij weten dat de **bodem** een levend bezit is van een **volk.**

Die den bodem liefheeft voelt er uit opstijgen krachten, die niet verklaard, maar slechts aanvaard kunnen worden.

Hij voelt zich opgeheven uit den sfeer van drukinkt en verleugening.

Daar gaat een adem van reinheid door hem heen, een sterk, ongrijpbaar verlangen zelf reiner en sterker te worden.

De reuk van den grond doordringt hem en het is de reuk van het leven.

Heidendom ?

Och arme, die de vruchtbaarheid en de rijkdom van het leven niet kan verstaan.

Maar ook, rijke, die een korten blik in Gods geheim heeft mogen werpen.

Bloed en bodem!
Werkelijkheden.
Die in eenvoud aanvaard worden.

Er stond ergens een groep boeren bij elkaar. Harde menschen van het land. Met strakke, stugge gezichten. Ze stonden temidden van korenvelden. De zon tintte alles goud. Het was van een schoonheid die ik niet beschrijven kan.

Tot zoo'n eenvoudige boer zoo zonder eenige aanleiding zei: „God is in ons midden."

En een andere boer voelde welke stroom door den eersten spreker heenging en antwoordde rustig: „Laat ons Hem aanbidden."

Zie, vriend, dát is óók bloed en bodem.

Wel ben ik erg nieuwsgierig naar je reactie op dezen brief.

HOUZEE!

STRIJDER.

Nationaal-Socialistische Wereldschouw

Ook aan de buitenlandsche politiek ligt in den Nationaal-socialistischen Staat een beginsel ten grondslag.
Dit beginsel, dat in de volksverbondenheid wortelt, is uitgewerkt in de punten 1 tot 4 van ons programma.

Het stelt in punt 1 de éénheid van de deelen van het Nederlandsche Rijk op den voorgond en laat daarop onmiddellijk punt 2 volgen, dat de deelen van den Dietschen stam buiten het Rijksverband zooveel mogelijk moeten benaderen, de verbinding tusschen de deelen van het Rijk onderling.

Nationaal-socialistische buitenlandsche politiek zal, zooals uit bovenstaande beginselen blijkt, uitgaan van de lotsgemeenschap der bloed- en taalverwante deelen van den Dietschen stam.

Al moge ook in de eeuwen van verwording en verval van het besef dezer grondbeginselen der schepping, de band tusschen Nederland, Vlaanderen en Zuid-Afrika verslapt zijn, dan is juist deze tijd van ontwakend volksch bewustzijn getuige van een samendringing der bestanddeelen van onzen stam, die ook elders waarneembaar is.

Inderdaad kan ons leidend beginsel en ons program alleen gezien worden als een deel van de machtige volkeren groepeeringen, die zich in de wereld voltrekken.

Wie dan ook de hedendaagsche wereldgeschiedenis wil begrijpen moet deze zien in het licht van de groote rassenworsteling, die zich, uitgaande

van het Verre Oosten en de Slavische Rijken, langzamerhand begint af te teekenen.

Wij plaatsen opzettelijk het Verre Oosten op den voorgrond, omdat de nederlaag van Rusland in het begin dezer eeuw het rassenbewustzijn der gekleurde volken in Azië een geweldige prikkel verleende.

Door deze Japansche overwinning werd een zeer zware slag toegebracht aan de schijnbaar onaantastbare meerwaardigheid van het blanke ras. Voor het Verre Oosten toch bestond geen onderscheid tusschen de Russische volken en de Angelsaksische-Germaansche landen, die in hoofdzaak de koloniale Rijken in het Verre Oosten stichtten.

Sindsdien is ook de snelle bevolkingsaanwas het machtsbesef van de gekleurde volken en in het bizonder van het Japansche volk komen versterken.

Sinds den wereldoorlog is de Japansche expansie in een razend tempo verder gegaan, terwijl zich op dit oogenblik de vestiging van de heerschappij over China voltrekt.

Van het al of niet slagen dezer poging hangt in de naaste toekomst de politiek der Europeesche mogendheden af.

Slaagt Japan in China, dan worden de Europeesche mogendheden en de Vereenigde Staten in het Verre Oosten in de verdediging gedrongen. De mate, waarin dit zou geschieden, hangt daarvan af, in hoeverre Rusland willens en bij machte is als tegenwicht tegen Japan te dienen. In elk geval echter zal bij een verder groeiende machtspositie van Japan de Britsche en ook de Fransche politiek gericht zijn op een pacificatie in Europa. In deze wensch ligt de mogelijkheid van een overeenkomst in West-Europa door een nieuw Locarno en in de Middellandsche Zee door een erkenning der Italiaansche wenschen. Echter zou een dergelijke ontwikkeling ook de deur voor een hervatting der historische taak van het Duitsche volk openen, n.l. zich in het Oosten te verweren tegen de opdringende Slavische volkeren. M.a.w. de Angelsaksisch-Germaansche volken zullen, wat de koloniale mogendheden, dus ook Nederland, betreft, in het Verre Oosten en Duitschland in Oost Europa in de verdediging gedrongen worden. Deze ontwikkeling is het, die het bewustzijn van de lotsverbondenheid der Angelsaksische en Germaansche volken zal verlevendigen die hun buitenlandsche politiek zal bepalen en die onze beginselen van punt 1 tot 4 van het Programma hun logische plaats in het nationaal-socialistische volkerenleven zal geven.

Democratie of de macht der Tienduizend

Sedert meer dan een eeuw wordt in de staten van Europa en Amerika met groote brutaliteit gesproken over democratie als over een voor verwezenlijking vatbare, ja zelfs reeds verwezenlijkte vorm van staats-

bestuur. Aan de lezers van Ontwakend Volk hehoeft wel niet te worden uiteengezet, dat dit een leugen, of voor 't minst een dwaling is, want dat de in theorie beleden democratie in de practijk neerkomt op een heerschappij van politieke partijen. Dat het ook niet anders kân, dat ook een „gezuiverde democratie" zonder toepassing van het leidersbeginsel, zooals die sommige brave zielen voorzweeft, onmogelijk is, dit uiteen te zetten is de bedoeling van onderstaande regels.

Democratie is een Grieksch woord, dat „volksmacht" of „volksheerschappij" beteekent en waaraan in het Grieksche spraakgebruik nog altijd de beteekenis wordt gehecht van wat wij onder het woord republiek verstaan. Inderdaad kenden de oude Grieken en Romeinen, in tegenstelling met de Oostersche volken, de democratie, dat is dus den republikeinschen regeeringsvorm, reeds in de 7e en 6e eeuw voor Christus. Wij moeten daarbij echter wèl in het oog houden, dat die Grieksche staatjes, evenals oorspronkelijk de Romeinsche staat, zeer klein waren en slechts bestonden uit een stad met de naaste omgeving. Deze staatjes waren dus zeer eenvoudig van politieke en economische structuur ; alle bewoners hadden evenzeer en gelijkelijk deel aan het geheele openbare leven en hadden feitelijk alle belangen gemeen. Ieder van hen vermocht in deze eenvoudige samenleving het geheel van het maatschappelijk leven te overzien.

Bij zulke verhoudingen kan een democratie, een volksregeering inderdaad bestaan. Het oude Athene kende dan ook een volksvergadering, die zoo ongeveer de bevoegdheden had van onze Tweede Kamer, maar lid van deze volksvergadering waren alle burgers, zonder uitzondering. Deze volksvergadering stelde de eigenlijke leiders van den staat aan, die voor hun beleid verantwoordelijk waren aan die volksvergadering, dus aan het **geheele** volk. Zulk een staatsinrichting beantwoordde bijna aan het ideaal van een samenleving, maar was dan ook alleen mogelijk in deze zeer kleine, eenvoudige gemeenschappen. De stamverbanden onzer Germaansche voorouders waren op ongeveer gelijke wijze ingericht. Wanneer men dus zegt, dat de democratie een volksche, Germaansche traditie is, dan heeft men tot op zegere hoogte wel gelijk. Maar evenmin als een normaal mensch op de gedachte zal komen, dat ieder van ons zijn eigen akkertje moet bebouwen omdat onze voorouders dat ook deden, evenmin behoort ook een normaal mensch te gelooven, dat wij thans nog onder democratische regeering van en voor het **geheele** volk zouden kunnen leven. De ontwikkeling in der tijden loop heeft een en ander eenvoudig onmogelijk gemaakt.

Reeds in de oude tijden, waarover we het hier hadden, werd dit allengs onmogelijk. Voornamelijk wel door de begeerte der menschen, die hun staten en volken steeds grooter en bloeiender wenschten te zien en daartoe andere staten en volken aan zich onderwierpen of ondergeschikt maakten. Die onderworpen, ondergeschikte volken kregen aan de democratie alvast geen deel ; zoo zij al niet tot volstrekte slavernij werden gebracht, kregen ze toch in het bestuur van den staat niets te zeggen. Dit voorrecht bleef voorbehouden aan de kleine groep van „vrije burgers" van den oorspronkelijken, veel kleineren staat. De democratie bleef in naam bestaan, doch in wezen gold het recht van den sterkste.

Men is wellicht geneigd, dit zeer onrechtvaardig te vinden. Dat is het ook, maar de mogelijkheid om het anders te doen bestond niet. Want

toen de staten grooter werden werd het maatschappelijk leven ingewikkelder en daarmee de zorg van den afzonderlijken mensch voor eigen bestaan grooter. De individueele belangen gingen uiteenloopen, het zeer nauwe maatschappelijke verband tusschen de burgers begon te ontbreken. Wanneer er dan geen krachtige leiding is, die het volk weet samen te houden, wanneer er dan geen krachtig staatsgezag is, dan valt zoo'n staat als droog zand uiteen. Dat dit gezag werd uitgeoefend door de veroveraars sprak reeds daarom vanzelf, omdat zij de eenigen waren, die het geheele samenstel van den staat nog vermochten te zien. Het ligt ook in de natuur der dingen, dat iemand die, hoe dan ook, zich iets verwerft, dat verworvene ordent.

Al bleef nu ook in de aldus vergroote staten in naam de democratie bestaan, inderdaad was er in de verhouding van de „vrije burgers" — thans dus nog slechts een bevoorrechte groep der bevolking — tot den staat een zeer wezenlijke verandering gekomen. Vroeger was de democratie mogelijk, omdat alle burgers in staat waren, het geheel van het maatschappelijke leven te overzien. Dit was min of meer een passieve gave, waarbij de maatschappelijke orde gegeven was en de burgers zich daarnaar richtten. Thans echter kon nog slechts een schijn van democratie blijven bestaan, omdat de burgers niet meer zoo passief tegenover de maatschappelijke gegevenheden bleven stan, maar de maatschappelijke orde naar hun welgevallen gingen scheppen. Een kleine groep der bevolking beheerschte in haar geheel de maatschappelijke orde.

Veel is er in den loop der tijden veranderd, maar dit is altijd zoo gebleven ; een kleine groep die het groote geheel beheerscht. Al werd ook het groote geheel steeds grooter en grooter, de beheerschende groep bleef altijd even klein. Die kon ook nooit te groot worden, omdat zij dan het overzicht over haar eigen kleine geheel niet zou hebben kunnen behouden. Men heeft zelfs bepaald hoe groot de beheerschende groep is. Deze is onder alle omstandigheden, in alle tijden en bij alle volken even groot : zij bestaat altijd en overal uit wat de Engelschen noemen, **de upper ten thousand.**

Het is de misdadige dwaling geweest van den mannen der Fransche revolutie, dat zij de sinds lang overleden democratie weer hebben opgedolven. Deze mannen, die in hun goddelooze hoovaardigheid dorsten beweren in het bezit te zijn der „zuivere rede" en zich door deze te laten leiden, hebben het aanzijn geschonken aan het meest onzuivere en onredelijke wat ter wereld ooit gewrocht is, de moderne democratie met behoud van de macht der upper ten thousand, het gewrocht dat wij „demo-liberalisme" plegen te noemen. Onder het mom, de heerschappij des volks te zullen brengen, brachten zij de heerschappij der enkelingen. Men sprak van vrijheid, maar bedoelde daarmee niet de onafhankelijkheid der volken van volksvreemde machten, maar de vrijheid van juist die volksvreemde machten om de volkeren van zich afhankelijk te maken.

Men is daarbij veel schijnheiliger en oneerlijker te werk gegaan dan de veroverende volken in de oudheid deden. De onderworpen volken wisten tenminste waar zij aan toe waren en of het heeschende volk voor zichzelf er een soort democratie op na wenschte te blijven houden, kon hun weinig deren. Die heerschende volken konden zich ook veroorloven, zich openlijk te laten zien. Thans echter bestaat de upper ten

thousand niet meer uit een bepaald volk, dat andere volken overheerscht — al is een bepaald volk onder de upper ten thousand over de geheele wereld dan ook zeer rijkelijk vertegenwoordigd! — het is een kliek in ieder volk zelf, die zich omhult met velerlei schoonen schijn als „humaniteit", „verdediging van de belangen der maatschappelijke zaken". Maar voor- en bovenal verschuilen zij zich achter de „democratie". Zij drukken het volk van tijd tot tijd een stembiljet in de hand en hierin liggen alle volksvrijheden, alle menschenrechten, kortom alle heil besloten. Voor het overige gebruiken zij de democratie ten behoeve van hun wijze van ordening der door hen veroverde wereld, hun „ordening voor de vriendjes".

Het is thans in de democratische wereld aldus gesteld. In ieder democratisch land is een „upper ten thousand", die bestaat uit een zeer uiteenloopende verzameling van groot-kapitalisten, humanisten van allerlei fatsoen, benevens partij-, vakvereenigings-, coöperatie- en wat niet al voor „bestuurders", wier belangen schijnbaar dwars door elkaar loopen en tegen elkaar ingaan gaan, **maar die in werkelijkheid,** soms opzettelijk maar vaker nog in schuldelooze onwetendheid, **elkander steeds in de hand werken.** Dezen beheerschten met z'n tienduizenden het volk waartoe zij behooren of dat zij als exploitatie-object hebben uitverkoren, waarbij ze dat volk stelselmatig proletariseeren. In naam van de „vrijheid" worden de volken tot slaven gemaakt van de upper ten thousand, een slavernij die zich als het ware dagelijks feller doet gevoelen. Want steeds zeldzamer wordt in de wereld het verschijnsel van den vrijen en onafhankelijken kleinen man, boer, ambachtsman of winkelier; ja zelfs juristen en ingenieurs hebben veelal hun groote „broodheeren". Meer en meer worden zij allen de dienstknechten van de upper ten thousand.

De upper ten thousand zijn ook de menschen, die stellig en van harte gelooven in de „vooruitgang der wereld". Hier een uiteenzetting te geven, dat de wereld wel een zekeren ontwikkelingsgang vertoont, maar stellig niet „vooruitgaat", zou te wijdloopig worden. De aanbidders der vooruitgang bedoelen echter met de wereld alleen zichzelf en hun standje. En dat is zeker sinds de Fransche revolutie heel erg vooruit gegaan. Onder hun leiding heeft de techniek een ontwikkeling doorloopen in honderd jaar tijds, zooals zij in alle voorgaande eeuwen tezamen niet doorloopen heeft. Deze ontwikkeling der techniek heeft veel mogelijk gemaakt, wat tevoren onmogelijk was. Maar het belangrijkste dat erdoor tot stand gekomen is, dat is de „wereld-economie" met den daarmee samenhangenden waan van het wereld-burgerschap!" De upper ten thousand hebben het belang van dezen waan zeer helder ingezien. Dat wil zeggen, voor hen was het allerminst een waan. De wereld-economie bood voor hen ongehoorde aspecten en wanneer ze er slechts in konden slagen, de goe-gemeente, die zij al in de democratie hadden leeren gelooven, nu ook nog te overtuigen van de zegeningen van het wereld-burgeschap, dan hadden zij al wederom de volstrekt vrije hand, dan was hun „vrijheid" weer eens te beter gewaarborgd. Zij zijn daar grootelijks in geslaagd.

Het gevolg hiervan was even logisch als voor velen der upper ten thousand in de verschillende landen pijnlijk onverwacht. Want deze menschen, die uit pure humaniteit nooit anders dan overal hun eigen

belang zien en zichzelf tot maatstaf aller dingen verheffen, hadden aan één ding niet gedacht. Zij hadden gedacht, hun toch al groote macht nu met behulp van de upper ten thousand uit de andere landen nog aanzienlijk te kunnen versterken en zij werkten dan ook ijverig mede aan de oprichting van een bond van internationale upper ten thousands, dien zij in hun schijnheiligheid natuurlijk „Volkenbond" noemden. Maar wat zij niet hadden verwacht, en wat toch zeer logisch was, gebeurde. Die Volkenbond, die de bond der internationale upper ten thousands zou moeten zijn, die het wereldburgerschap zou moeten bevestigen en de wereld-economie verwezenlijken, die bond werd onmachtig gemaakt, zooals zij zelf in hun landen de democratische parlementen hadden onmachtig gemaakt. Want bij het wereldburgerschap en de wereld-deconomie behoorde in hun eigen stelsel ook onvermijdelijk een wereld-uppertenthousand. **En die was er** ! was er allang zonder dat ze er een idee van hadden gehad. Want die wereld-upper-ten-thousand hadden zich, evenals zij zelf hadden gedaan, onder velerlei, schijnbaar zeer tegenstrijdige mommerijen vertoond. Ook zij deden zich voor als humanisten of communisten, of als verkondigers van een of andere alleen-zaligmakende leer ofwel — wat nog verreweg het eerlijkste was — als doodgewone groot-kapitalisten.

Dit is de ontwikkeling van de Fransche revolutie der vrijheid, gelijkheid en broederschap tot den Volkenbond van president Wilson. Welk een vooruitgang toch der menschheid ! De upper ten thousands in de verschillende landen zijn nu nog slechts knechtjes van de internationale upper-ten-thousand.

Om deze ontwikkeling, de slavernij der menschheid onder het juk van tienduizend „humanisten", zoo mogelijk nog te stuiten, of anders te vernietigen, ziedaar de groote, de geweldige taak der nationaal-socialistische en verwante bewegingen in de wereld, ook van de Nationaal-Socialistische Beweging in Nederland. **Dat is nog wat anders** dan het aan de kaak stellen van allerlei grootere of kleinere schandaaltjes en misstanden. Ons streven naar de een-making, dat is het herstel van het Nederlandsche Volk, moeten we in dit licht zien. Doen wij dat, dan zien wij tegelijkertijd dat onze strijd tegen hen, die zich keeren tegen dat herstel, en zulks doen onder de leuze „Eenheid door democratie", een strijd is tegen den wereld-leugen, dat is tegen die macht, die men met den naam Satan noemt.

Wij zien zoo dikwijls onzen strijd als een strijd tegen velerlei „verwording" of „ontbinding". Daar-boven uit moeten wij echter weten, dat al deze verwording en ontbinding niet toevallig zijn, haar oorzaken niet in zichzelf hebben, maar dat zij gevolgen zijn, doelbewust teweggebracht, ter voorbereiding van een zeer bijzondere soort van „wereld-ordening". Een ordening voor de tienduizend vriendjes, die tezamen de wereld willen beheerschen en ter bereiking van dat doel zich bedienen van velerlei wapenen, waarvan communisme en cultuur-bolsjewisme nog niet eens de gevaarlijkste zijn.

Herfsttij der Middelmaat

Wij weten niet, wanneer wel voor het eerst die „echt" Nederlandsche vereering gekomen is voor wat men pleegt te noemen „de gulden middenweg".

Het moet echter geweest zijn omstreeks dien tijd, toen als ideaal voor den burger groote waarde werd toegekend aan : vilten pantoffels, een fluweelen kalotje, de niet-te-kort-en-niet-te-lange-pijp; toen men van gezellig samenzijn „om den dood niet graag nachtwerk" maakte ; toen men niets verwerpelijker vond dan een buitennissigheid ; kortom : toen men liever stierf van verveling, dan uitgekreten te worden voor een zonderling.

Dit was zoo de tijd van onze overgrootouders — de tijd, dat Nederland aan het bekomen was van de Napoleontische avonturen, en bezig was zich te vormen tot het intens-burgerlijk-Koninklijke republiekje, waar de kleine geesten in de grooten geen aansporing, maar alleen stof tot critiek vinden.

Het was dus de tijd van de openbloeiende democratie — en de democratie heeft in ons Volk juist daarom zoolang zich kunnen handhaven, omdat de nivelleeringsdrang der democraten willig oor vond bij de „gezeten" burgerij, die door zijn voorliefde voor den „middenweg" rijp was voor alles, wat de hoogten en de diepten, de lichten en de schaduwen wil wegdoezelen in een alles omvattende taaie brij.

Men begrijpe ons goed ! Dikwijls wordt de middenweg geprezen als het veilige pad, waar men ontkomt aan de verleiding der uitspattingen en het gevaar der roekeloosheid. En het ligt ons verre uitspattingen en roekeloosheid aan te bevelen — maar wij hebben — in zekeren zin althans ! — lak aan gevaar, en wij willen sterk zijn, ook tegenover verleidingen — niet door ze uit den weg te gaan, maar door ze te weerstaan !

Niet alleen de „middenweg" had zijn aantrekkelijkheid voor onze gezapige voorouderen — ook de „middelmaat" oefende groote bekoring uit.

Daar stak een takjen uit de keurig-gladde haag, die den symetrischingedeelden tuin omgaf ! Overgrootpapa op sloffen en met kalotje er heen, om het hoogst eigenhandig af te knippen......

Daar stak een mensch uit, door grootte van ziel of kennis, boven zijn omgeving ! Alle grootpapa's, die wat „in de melk te brokkelen" hadden, op sloffen en met kalotjes erheen, om dien onbehoorlijken — want in hun kader niet „passenden" — vent figuurlijk een kop kleiner te maken. Middenweg-midelmaat ; idealen uit een tijd zonder levensdurf, zonder ontzag voor het groote : wenschbeelden van lieden, die van een berg alleen de afgronden konden zien en niet de blinkende toppen, die in iederen grooten geest zonder verwijl het groote beest bespeurden !

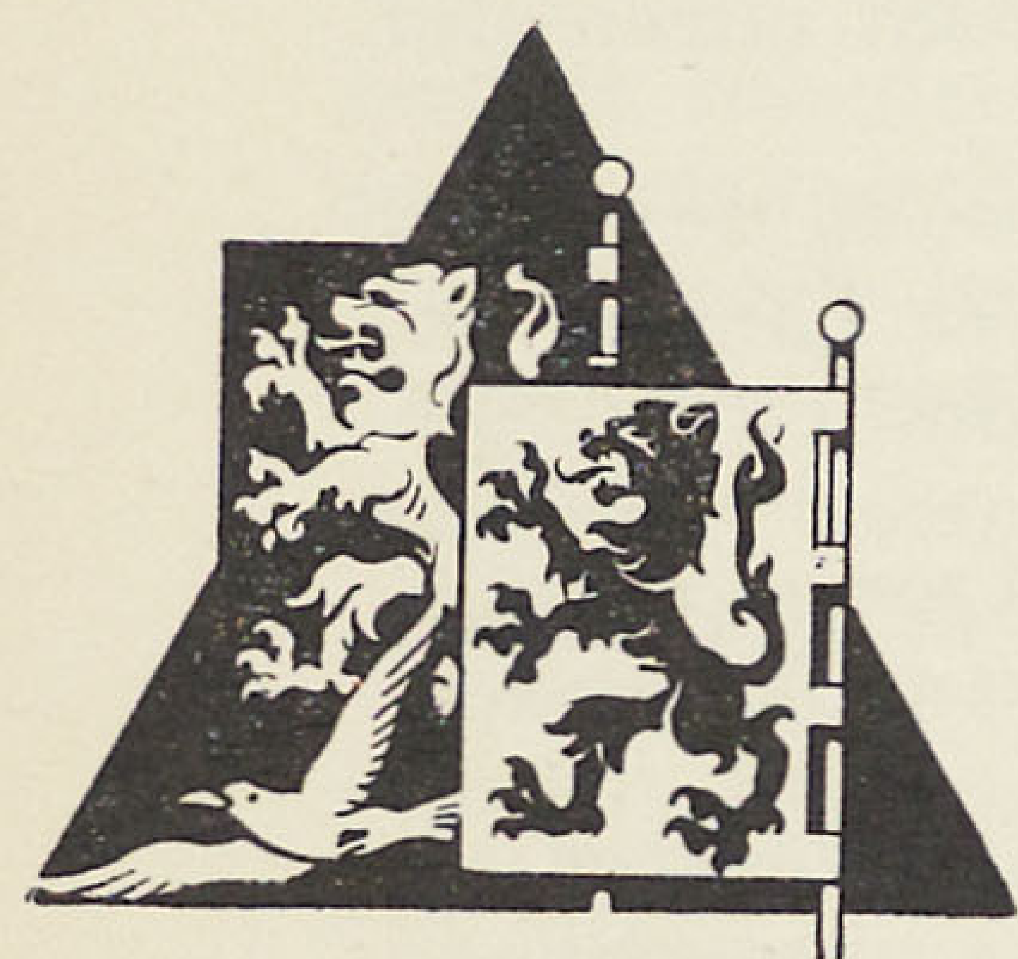
Wij — wij, die de jongeren zijn van een herboren volk — wij, die de pantoffels speelgoed vinden voor een jongen hond, en die juichen als God's winden door onze ongedekte haren waaien — wij spuwen op middenweg en middelmaat.

Niet zoeken wij uitspattingen van geest of lijf — niet hollen wij roekeloos voort langs een pad. dat wij niet kennen — niet vereeren wij domen blindweg alles wat zich als uitzonderlijk of groot aanbiedt — maar wij danken God, dat hij het leven uitrustte met gevaren, en dat Hij de eentonigheid van al de „evengrooten-der-verwerkelijkte-democratie" verbrak, met door Hem begenadigde groote zielen en rijke geesten.

Middenweg-middelmaat: de verzekering, dat allen even veilig, even braaf, even groot, even...... stomvervelend aan hun eindje zullen komen. Neen — dan het steile, glibberige pad, waar de voet sterk en het hoofd koel moet zijn — maar dat verrassende uitzichten biedt op sneeuwige bergkruinen en donker-dreigende ravijnen......

Neen — dan de dappere kerel, die hoon en verachting trotseert, die met kop en schouders uitsteekt boven de „fesoendelijke lieden", die met geklemde kaken en sterke oogen alleen durft te gaan, daar, waar de lucht hoog en rein, de storm geweldig, de bliksem nabij is.

Middenweg-middelmaat — uw rijk spoedt ten einde! Wij, die de erfgenamen zijn van al wat vóór ons was: U aanvaarden wij **niet** uit den boedel! En wij zullen er te rijker om zijn!

Dietsche Vrouwengeest en Marxistische Vrouwenspiegel

Het Nationaal-socialisme heeft voor de Vrouw de breedste basis, die denkbaar is: het omvat alle standen en klassen, zonder onderscheid van sexe of leeftijd. Wij leven te midden van verhoudingen, die na 6 eeuwen individualisme ons meer tot „ikken" dan tot persoonlijkheden hebben gevormd. De groote Dietsche vrouwen-figuren uit het verleden waren groot, omdat zij van iets anders vervuld waren, dan zichzelf. Wie in de brieven van een der allergrootsten onder de Nederlandsche Vrouwen, de dichteres en levenswijze mystica **Hadewych**, bladert bespeurt juist dit op iedere bladzijde, dat hier een geest tot uiting komt, die buigt voor hetgeen boven haar ligt: het ideaal van het schoone, God dienende Leven.

Het is werkelijk prachtig, dat Dr. M. van der Zeyde dit werk onder het bereik van iederen Dietschen geest heeft gebracht. Zij heeft n.l. niet alleen een belangrijke dissertatie aan haar gewijd, maar Hadewych's persoonlijke brieven aan hare leerlingen en geestverwanten uit het Middeleeuwsche Nederlandsch vertaald. Wie een blik gegund wordt op de reine sneeuwtoppen, waar deze 13de eeuwsche Vrouw geleefd heeft, voelt wat onzen tijd ontbreekt. Hier leert ons een vrouw, die de verpersoonlijking is van een geloof aan hooger leven — een leven van orde, zelftucht en harmonie — wat vorming feitelijk behoort te zijn en waar wij slechts over kunnen peinzen.

„Zij is een van de boeiendste vrouwenfiguren uit de Middeleeuwen en heeft ver over Europa heen bekendheid gekregen. Fel moet zij geleefd hebben, deze Hadewych" — schrijft Dr. van der Zeyde — „zij was iemand, die koos en zich gaf aan het eens gekozen ideaal met een bijna beangstigende volstrektheid. Zij stelt aan zichzelf de allerhoogste eischen, maar ziet er niet tegen op ze ook aan anderen te stellen. Strenge critiek en onverbiddelijke oprechtheid hooren tot het wezen van haar gaaf, rechlijnig karakter. Maar daarenboven kan Hadewych in haar uitingen aan haar vriendinnen zoo spontaan, zoo argeloos-eenvoudig, zoo hartelijk en zoo fijngevoelig zijn, dat zij voor den lezer niet langer is een groote vrouw uit een ver verleden — maar alleen een mensch als hij zelf......"

De woorden, die zij, oude vrouw geworden, aan een van de haren schrijft, zouden een richtsnoer in den omgang met anderen voor iedere Nationaal-socialistische vrouw kunnen zijn, die streven wil naar een waarachtige volksgemeenschap, wat tevens een waarachtige vrouwengemeenschap insluit.

Zij schrijft dan aan deze leerlingen als eene „moder sinen lieve kinde, dat si mint".

„Wel heb ik met de menschen geleefd in alle werk, waarmee ik hen dienen kon en voor al hunne nooden hebben zij op mijn dienstbereide deugd een beroep kunnen doen — wat overigens niet bekend moet worden. In zekeren zin heb ik ook aan al hun leven deel gehad. Want sedert God mij vo:r het eerst met de volheid der minne heeft aangeraakt, gevoelde ik van elk mensch den nood, al naar zijn staat. Met Zijne liefde gevoelde ik en schonk ik liefde aan ieder naar zijn behoeven. Met Zijn wijsheid voelde ik Zijn genade en waarom wij de menschen zooveel vergeven moeten en voelde hun vallen en hun opstaan en het geven van God en Zijn terugnemen, Zijn wonden slaan en Zijn heelen en hoe Hij Zichzelven wegschenkt om niet. Door Zijne Majesteit gevoelde ik het kwaad van allen, die ik in dit leven heb ontmoet. En daarom velde ik sindisdien met God immer een rechtvaardig vonnis naar de getuigenis van Zijn waarheid over ons allen, wie wij ook waren......"

Ik vermeldde zoo pas, dat Dr. van der Zeyde ons land een prachtig werk heeft geschonken door de overbrenging van Hadewych's brieven in de taal van heden, — maar ik verzweeg nog, dat dit boek volgens een verslag in de Nwe Rotterd. Courant ernstig in aanmerking is gekomen voor den eersten prijs van de Nederlandsche Maatschappij voor Letterkunde van dit jaar.

Waarom de jury een ander boek bekroonde?

Omdat Nederland nog niet ontwaakt is! Er is geen ander antwoord op deze vraag mogelijk!

Het is typeerend, dat **Hadewych** heeft moeten wijken voor...... de communiste **Romein—Verschoor**! Bekroond met den eersten prijs werd haar boek: „Vrouwenspiegel". Dr. van der Zeyde's streven om een

groote Nederlandsche vrouwen-figuur nader tot het volk te brengen heeft blijkbaar bij de heeren juryleden geen gewicht in de schaal gelegd!

„Vrouwenspiegel" is zonder twijfel een belangrijk boek. Wij kunnen er veel uit leeren omdat het met vlijmende scherpte de fouten en tekortkomingen, de bloedeloosheid en armoede der meeste door Nederlandsche vrouwen geschreven boeken blootlegt en den achtergrond harer levens; ook, wijl wij midden in het tijdperk staan, dat zij hekelt. Maar hoe waar vele opmerkingen der schrijfster ook mogen zijn, hoeveel er in te vinden is, wat wij als persoonlijke critiek eerlijk willen incasseeren ,— wij gevoelen ons desniettemin telkens onaangenaam getroffen door een wrangheid en hatelijkheid, die door geen begrijpen van anderer „nood" verzacht worden.

Achtereenvolgens wordt het gros der Nederlandsche schrijfsters „gekraakt". Soms heel geestig, soms ook heel grof. Maar altijd: venijnig!

„Vrouwen onderling" — zal menig man, die dit werk leest (het is bekroond, **dus** zal het veel gelezen worden!) bij zichzelven zeggen. — Toch schrijft Dr. Menno ter Braak, de man, naar wiens boekbeoordeelingen heel marxistisch Nederland luistert als de kerkganger naar het Evangelie, dat het „met onnoodige scherpte" geschreven is. Zijt ge het met hem eens, of herkent ge in de schrijfster de ontwortelde apostel van den klassehaat, die dezen haat even vaardig demonstreert als de 13de eeuwsche schrijfster Hadewych liefde en kameraadschap aan haar zusters kon toonen?

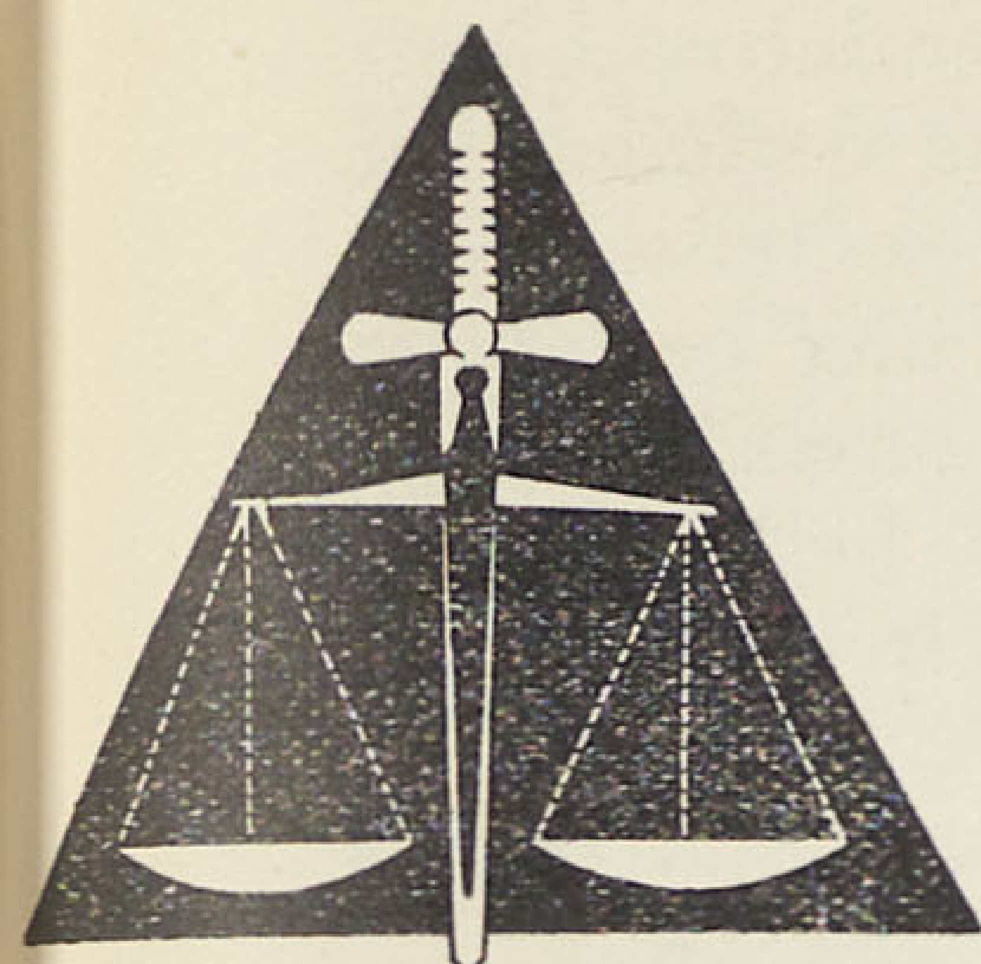
Twee levensbeschouwingen, die het **nooit** eens zullen worden: de klare, Dietsche geest en de geest, gepredikt door het duistere aziatische Rusland van heden. Wie den klassenstrijd huldigt, zegt „neen" tegen de hoogste dingen!

En het vierde deel der Nederlandsche vrouwen in dezen tijd aanvaardt den klassestrijd!

Gelukkig, dat er iets aan het veranderen is. Niet altijd zal het zoo blijven, er is ook zoo iets als een ontwakend Volk, dat zich vereenigt onder het vaandal der N.S.B., met den Wolfsangel getooid als zinnebeeld van een Germaansche, een Dietsche Volksgemeenschap, waarin alle vrouwen zich thuis kunnen gevoelen, die de stem van bloed en bodem nog niet hebben gesmoord, die iets in zich voelen van het trotsche besef, dat de Germaansche Vrouw de vijanden van haar Volk herkent en de taak vrijwillig op zich neemt, ze de deur uit te bezemen, die geesten van den haat, **samen** met andere vrouwen, oude en jonge! En dat met een soort familie-verwantschap — want daar is men het onderling ook wel oneens en dan is er gekibbel over kleinigheden — maar als een vreemde het erf binnensluipt en hij waagt het dat gezin in een van zijn deelen te benadeelen, dan sluit men zich aaneen!

Zoo hebben alle Nederlandsche vrouwen te luisteren naar het woord van een der grootste vrouwen, die Dietschland voortbracht, een woord, dat zij niet ophield hare leerlingen altijd opnieuw als wachtwoord mede te geven als samenvatting van haar eischen vòòr het leven van elken dag:

„DIENT SCONE!"

De Gerechtigheid zegeviert.

Laat ik u eerst vertellen wat ik onder gerechtigheid versta. Of beter, wat ik daar niet onder versta. De demo-liberaliteit, die geboren is uit de verwarring en vereenzelviging van wezenlijke en betrekkelijke waarden, meent dat recht en gerechtigheid hetzelfde zijn. Dat is niet waar. „Recht" is, wat in de wet staat, wat menschen hebben uitgedacht om een grondslag te hebben, waarop ze hun staatsgemeenschap konden opbouwen. Recht is dus iets formeels, iets waaraan ieder zich eenvoudig te houden heeft, maar waaraan tegelijkertijd door iedereen altijd kan worden getornd. Het is dan ook geenszins toevallig, dat het recht met bizondere bedrevenheid wordt gehanteerd door een bepaald soort lieden met een bepaalde soort rasmentaliteit. Want deze menschen zijn altijd verbazend knap in alles wat formeel is en waaraan wat te buigen en te tornen valt. Ze doen dat met groote voorliefde met het recht, omdat hun dat macht geeft. Want wie het recht heeft, die heeft ook de macht. En ook omgekeerd, wie de macht heeft, kan het recht aan zijn zijde brengen.

U zult hieruit begrijpen, hoe groote waarde er te hechten valt aan de bekende tegenstelling rechtsstaat-machtsstaat, waar men zoo graag mee schermt. Toen ik het voorrecht had te mogen dienen bij de infanterie in een Amsterdamsch régiment, kwam het wel voor, dat wij, soldaten, tijdens een marsch in revolutionaire vervoering uitriepen: Wat, de kapitein op een paard en wij loopen ? O, nee ! Wij loopen en de kapitein op een paard ! Dit is specifieke Amsterdamsche humor ; de tegenstelling rechtsstaat-machtsstaat is zeer zeker niet als zoodanig bedoeld, maar nochtans even onzinnig. Want het is precies hetzelfde, alleen van een anderen kant bekeken. Recht en macht zijn twee begrippen die elkaar dekken. Wat toch zou er van het recht ooit kunnen terechtkomen als er geen macht was om het te stellen en te handhaven ? En hoe zou een macht kunnen standhouden, die haar bevoegdheid niet ontleent aan het recht, al is dat ook nog zoo'n zonderling verbogen recht ? Want ook de democratische machtsstaat heeft zich een soort democratisch recht aangemeten, om er zich op te komen beroepen. Daarom kan ook een Spaansche moord-en-brand-regeering zich op grond van haar eigen recht „wettig" noemen. Daarom ook kon hierboven niet staan „Het recht zegeviert" want dat is een open deur intrappen. Het recht wordt juist gemaakt door dengene, die de macht bezit en dus tevoren reeds gezegevierd heeft.

De tegenstelling macht-recht is dus volkomen valsch, is heelemaal geen tegenstelling. Toch bestaat er tusschen een demo-liberale en een nationaal-socialistische staatkunde een zeer groote tegenstelling — die, merkwaardigerwijze, onze begripsverwarrende tegenstanders ook eigenlijk bedoelen — en wel die tusschen „willekeur" en „gerechtigheid". Recht is willekeurig, want door menschen, liefst nog bij toevallige meerderheid

van stemmen, vervaardigd en op ieder oogenblik aan verandering blootgesteld. De democratie, op dit soort recht gegrondvest, is derhalve het regime van den willekeur. Daarentegen is het nationaal-socialisme het regime, dat streeft naar gerechtigheid. Let wel dat hier niet gezegd is „regime der gerechtigheid"; dat zou een even fraaie als onwaarachtige en hoovaardige phrase zijn. Want de mensch is niet in het bezit der gerechtigheid, kan daarnaar slechts „hongeren en dorsten" en daarin zalig zijn, want hem zal gerechtigheid geschieden. Het recht is van de menschen, de Gerechtigheid is uit God, evenals de mensch zich kennis zelf kan verwerven doch de Wijsheid moet ontvangen van God.

De schoonste bladzijden uit het levensboek van ons volk zijn die, waarin het werken en streven wordt beschreven van prins Willem I van Oranje en van den stadhouder-koning Willem III, vooral van den eerste. Die van den laatste moge roemrijker zijn, het werken van den Vader des Vaderlands was een strijd om wille der gerechtigheid, een strijd dien hij eerst voor, en pas later met het Nederlandsche volk gestreden heeft. Dat volk toch was óf niet wakker te krijgen óf het ontlaadde zijn opstandigheid op de verkeerde wijze, door den beeldenstorm. Het werd eerst algemeen wakker toen het Alva's tienden penning niet wilde betalen! Toen is het een strijd gaan voeren voor zijn „recht", en onder leiding van Willem van Oranje werd het eerst langzamerhand een strijd om de „gerechtigheid". Deze wijziging van materieel in geestelijk oogmerk was het gevolg van de **bezieling**, die in en door den strijd zelf was gewekt.

Zoo moeten ook wij, nationaal-socialisten van de twintigste eeuw, bezield zijn. De N.S.B. heeft gemeend, het Nederlandsche volk voor de nationaal-socialistische gedachte te kunnen winnen door het te wijzen op de veroorzakers der slechte tijden, zooals de Watergeuzen dit deden bij den tienden penning. We hebben echter gezien, hoe weinig zekerheid een dergelijke wijze van propaganda geeft. Zeker, het kan wel eens nuttig zijn voor de verbreiding van de nationaal-socialistische gedachte de aandacht te vestigen op verkeerde toestanden, die gevolg zijn van een verkeerd stelsel. Dit is echter altijd slechts middel, nooit doel. In het verleden hebben wij het soms te veel als doel gezien. Dat kwam, omdat in ons, leden der N.S.B. zelf, de nationaal-socialistische gedachte nog niet volgroeid was, wij nog niet voldoende doortrokken waren van den geest der gerechtigheid, die ons beter moeest maken dan wij waren, die ons de kennis van goed en kwaad moest geven, welke een liberale of marxistische opvoeding in ons had trachten te verstikken.

Men zal vragen, hoe dan wel de nationaal-socialistische gedachte zal moeten veld winnen en tenslotte zegevieren. Eigen bezieling is toch nog geen propaganda naar buiten. En onze tegenstanders zijn toch velen. Bijna allen echte of gewaande intellectueelen, verreweg de meesten katholieken en orthodox-protestanten en dan nog de geheele massa der geslachten lang stelselmatig misleide arbeiders, waarbij dan nog gerekend moeten worden de totaal onverschilligen en afgestompten en tenslotte de fel tegen ons gekeerde Joden die, alle democratie ten spijt, in het land een invloed uitoefenen, buiten iedere verhouding tot hun aantal. Dit alles vinden we tegenover ons; het is een bolwerk, dat sterk is, niet door zijn hechte structuur, want de tegenstanders zijn onderling verdeeld en hun tegenstand vloeit uit zeer verschillende oorzaken voort,

maar toch een bolwerk, sterk door zijn kwantiteit, door zijn geweldige massa. Hoe zal de nationaal-socialistische gedachte in deze massa ooit kunnen doordringen ? In aantal kunnen wij ons niet met haar meten en al zal onze gedachte wel aan aanhang winnen, een numerieke meerderheid zal toch uiterst moeilijk, zoo niet onmogelijk te verkrijgen zijn. Wat moet er dan gebeuren om de nationaal-socialistische gedachte in ons volk te doen zegevieren ?

Ja, wat daarvoor zal moeten gebeuren zal wel grootendeels blijven afhangen van omstandigheden buiten ons, die wij kunnen scheppen noch beïnvloeden. Het eenige wat ons te doen staat, is klaar te staan, geestelijk toegerust te zijn voor de nationaal-socialistische daad, die ligt in het uitdragen van den éénen, ons allen samenbindenden geest. Maar om dien te kunnen uitdragen moeten wij dien eerst bezitten. In het verleden heeft daaraan nogal wat ontbroken ; wij hebben onze kracht grootendeels gezocht in indrukwekkende demonstraties, die weliswaar een éénheid openbaarden, maar toch altijd nog meer een eenheid van het getal dan een eenheid van den geest. En daar komt het toch op aan. En die ontstaat niet in een monster-meeting, ook al worden daar, nog zulke „bezielende" redevoeringen uitgesproken. Dat werkt naar een zeer korten tijd. Die eenheid van geest kan niet worden geforceerd, die moet langzaam-aan gevormd worden. Eerst moeten wij geestelijk paraat zijn, pas dan kunnen wij naar buiten treden. Voor dien tijd geven al onze demonstraties niets. Want ons volk, hoe „ontaard" het dan ook door sommigen wordt gevonden, is in wezen conservatief en houdt zich bij het oude, hoezeer ook onvolmaakt, wanneer het in het nieuwe de volheid van het leven nog niet ziet. Het Nederlandsche volk heeft voortreffelijke deugden, waarvan er een is, dat het scherp te onderscheiden weet tusschen wat diep-echt, gaaf, en weldoordacht en -doorvoeld, en wat in de lucht hangt en hol is. Wij hebben dat goede, Nederlandsche volk nog niet kunnen brengen tot het aanvaarden van de nationaal-socialistische gedachte, omdat wij die gedachte nog niet in haar zuiverheid hebben kunnen laten zien.

Pas als wij onszelf volkomen en diep bewust zijn, dat de nationaal-socialistische gedachte berust op het streven naar verwezenlijking der Goddelijke Gerechtigheid in de menschelijke wereld en duidelijk den weg voor ons zien, dien wij gaan moeten om dit doel te benaderen — niet om het geheel te verwerkelijken, want daarvoor is het, als ieder ideaal, te hoog gesteld — pas dan kunnen wij aan het volk dien weg gaan wijzen. Dan zullen wij ons volk leeren, dat het weer één moet worden, dat het moet leven in de goede gemeenschap, door een zuiveren geest bezield. Het moet daarvoor onze eendracht zien, ons heilig vuur en onze onwrikbare overtuiging. Het moet zien, dat niet slimheid en klassenstrijd en kennis macht is, maar dat slechts eendracht macht maakt.

Wij overwinnen niet door het getal, maar door den geest. En al halen wij op platvloersche wijze nooit de overwinning, toch is ons deze zeker. Tegen de nationaal-socialistische gedachte valt niet te strijden, niet met geweld en niet met politieke overdondering. Onder alle omstandigheden zal onze gedachte wanneer ze eenmaal goed zal zijn gefundeerd, doordringen tot in alle kieren. Men zal trachten ons te bestrijden en daarbij ook het allergemeenste middel niet onbeproefd laten. Het kan ons niet deren. Zij kunnen ons hoogstens treffen in onze persoon, nooit in den

geest. Onze vijanden kunnen alles tegen ons ondernemen, want zij hebben de macht.

Wij zullen dan ook geroepen worden tot een zeer fellen strijd. Laat ons daarvoor toegerust zijn, laat het ons bewust zijn dat wij strijden voor een heilige zaak : het handhaven van de natuurlijke rechten van God, koning, volk en vaderland en het vernietigen van het „recht" van pedant intellect en vettigheids-kapitaal. Tegenover de verwatenheid van deze laatsten zullen wij ons stellen, in volle overgave aan de onszelf opgelegde plicht ; het opwekken tot nieuw leven van ons Volk en ons Vaderland, een leven, gericht op de hoogste, goddelijke waarden, die aan de menschen gegeven zijn om ze te hoeden.

Uit het Volksleven

Mien, de negentienjarige dochter is thuisgekomen.

't Is half elf 's avonds.

Rond de tafel zitten vader en moeder. Vader leest, moeder stopt kousen.

Mien zet zich ook aan tafel. Met een verheugd gezicht maakt ze haar tasch open, haalt er een doosje uit, schuift het naar moeder toe en zegt : „Van Wim gekregen". Wim is haar verloofde.

Moeder, nieuwsgierig, maakt het doosje open, plukt eerst wat groengekleurde watten weg, en houdt dan een armbandje in haar hand. Vragend kijkt ze Mien aan : „Goud ?" — „En of", knikt Mien verheugd.

Vader heeft nu het sieraad in z'n handen, bekijkt het model en de scherp-flonkerende steenen die er opgezet zijn.

„Vindt je 't niet mooi, vader ?"

„Ja, wat zal ik je zeggen, Mien ? Misschien ben ik te ouderwetsch geworden. 't Zal wel mooi zijn, maar toch vind ik de dingen uit onzen tijd mooier. Kijk eens, jij bent een meisje uit een arm gezin. Je hebt een verloofde uit een gezin dat de ellende van dezen tijd niet kent. Zoo kom jij aan sieraden die wij al lang niet meer kunnen koopen. Je kreeg een horloge, een ring, nu weer een armband. Alles erg modern. 'k Ben blij dat je die dingen allemaal krijgt. Je houdt van mooie dingen, daar is ook niks tegen. Maar als je me nu vraagt of ik 't echt mooi vind, dan moet ik antwoorden „neen".

Moeder staat op en gaat de kamer uit.

Even later komt ze terug met een mooi gelakt doosje.

Stil haalt ze er uit : een goud horloge, een lange gouden ketting en een gouden broche. Ze legt het voor zich neer.

Drie menschen staren er stil tegen.

„'t Is wèl mooi," zegt Mien, „maar toch erg ouderwetsch."

„Ja, wel ouderwetsch," zegt vader rustig. „Die gouden ketting en broche heb ik mijn grootmoeder nog zien dragen, dat horloge droeg je moeder's moeder. Misschien heb jij wel gelijk, Mien, maar zie je, mooi is 't voor ons ook, omdat er voor ons méér aan vast zit. Hoe lang is dit alles niet in onze families. Geslachten hebben er vreugde aan gehad. 't Is voor ons niet het goud alleen, de waarde ervan, maar 't is ons als 't ware doorgegeven, en straks geven wij 't weer door, aan ons kind. Zie je, Mien, ons **hart** hangt aan die dingen."

Een paar weken later.

't Is 't laatste jaar heel moeilijk geweest. Maar Mien verdiende aardig op de confectiefabriek, ze leefde heelemaal met vader en moeder mee, goed kind dat ze is, en zoo is de meest zware zorg buiten de deur gebleven.

Maar nu ?

De confectiefabriek is failliet gegaan. Mien heeft geen werk meer.

Zeker, Vader heeft nog een klein pensioen als oud-Indisch militair. Maar al heeft hij toen dikwijls z'n leven in de waagschaal moeten stellen ; z'n pensioen kan hem niet in het leven houden. Hoe zei laatst iemand het ook weer : teveel om te sterven, te weinig om te leven.

Te weinig !

Er is een leven gewaagd in de Koloniën. Meer dan eenmaal. Kogels hebben om dat soldatenhoofd gevlogen, eenmaal hebben ze met zeven man tegen een tiendubbele overmacht volgehouden en gewonnen .Eenmaal heeft een kogel z'n weg gevonden in den borst van dien soldaat. Maandenlang lag hij in 't hospitaal. Hij kwam er uit, en waagde z'n leven weer, en weer, en weer. Nu is hij thuis. Met pensioen.

Te weinig !

Wat ging je er onvervaard op los, soldaat. Onder de tropenzon. Daar vloeide je bloed en je zweet. Daar waren gillende bruine menschen om je heen, massa's, en jullie waart met zoo weinig. Herinner je je nog die keer, dat je kameraad Jansen sterven ging ? Herinner je je nog dat branden in je oogen ? Neen, soldaat, een soldaat huilt niet. Maar weet je nog, dat je de nagels in je handpalmen gedrukt hebt en je lippen hebt stukgebeten ? 't Was je kameraad. Jij hebt er het leven afgebracht. Jij bent nu thuis. Met pensioen.

Te weinig !

Wat nu ?

Vader, moeder, Mien overleggen met elkaar. Het inkomen was te klein om er wat van over te sparen. Schulden zijn er niet.

Maar Maandag moet de huur weer betaald worden, en, en...... we moeten toch wat eten.

Verder overleggen ze. Mien heeft een plan. Ze zal probeeren naaiwerk aan huis te krijgen. Een kleine straal van hoop baant zich een weg in de zorgenzware harten.

Tot er wordt gebeld.

Moeder, rustig als altijd, gaat naar de voordeur.

Ze ziet door 't ruitje al een joodschen venter staan.

Maar, goedig menschje dat ze is, doet ze toch open. Al kan ze niets koopen. Ze vindt 't altijd zoo hard om de menschen maar te laten bellen. Ze doen 't toch ook niet uit rijkdom.

„Wel?"

„Morge, mevrouw, heeft u misschien ook oud goud te verkoopen?"

„Wat?"

„Of u nog oud goud te verkoopen heeft. Ouderwetsche horloges, armbanden, broches wat al niet. Ik geef de hoogste waarde."

„Wat, jij wou onze mooie, oude dingen koopen?"

„Ja, waarom niet. Die ouderwetsche boel ligt toch maar ergens in een kast. Wat heb je er aan. Je draagt 't toch niet meer. En 't is een slechte tijd, zorg hier, zorg daar. Een mensch moet toch eten, niet? Nou, dan verkoop je je oud goud, dan heb je weer wat centjes. Ik zeg je nog eens, mevrouw, ik geef de hoogste waarde."

Moeder's gezicht is doodelijk wit geworden. Als vader er komt aan loopen, hoort hij haar met een vreemde, overslaande stem schreeuwen: „Jij, jij, parasiet, parasiet. Jij kent de ellende van den kleinen man. Jij weet, o, hoe goed weet jij het, dat er zorgen zijn, zorgen die ons opvreten. En nou kom jij, jij, parasiet, en het beetje mooi's dat we nog hebben, wil jij ons aftroggelen. Jij geeft de hoogste waarde, en neemt van ons de hoogste waarde. Jij, jij vreet van onze zorgen. Jij, parasiet."

Dan knalt de voordeur dicht.

Moeder komt in de kamer, zet zich aan tafel, slaat de handen voor de oogen en korte snikken schokken door haar moegewerkt lichaam.

De joodsche venter gaat schamper lachend verder en merkt terloops tegen een voorbijganger op: „Hoef je niet te vragen, wat daar voor menschen wonen. Ook al weer zoo'n rot-facsist."